

Růst Božího království

S královstvím Božím je to tak, jako když člověk vhodí semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. (Mk 4:26-27)

1. čtení: Marek 4:21-29

Hlavní čtení: Marek 4:30-41

Milí přátelé v Kristu, milí bratři a milé sestry, dnešní Ježíšova podobenství zaznívají v situaci všeobecného úpadku, nejistoty a špatné nálady ve společnosti. Proto doufám, že nás to, co nám Kristus právě řekl, posílí a povzbudí. Nebudeme se zabývat každíčným detailem jeho podobenství. Spíš se zaměříme na to, jak vyprávění *O zasetém zrnu a O hořčičném semínku* společně odkrývají Boží království.

I. Tak především: Boží království není podobno nějakému kameni, byť třeba velice drahému a hodnotnému. Boží království totiž není něco neživého, mrtvého, byť třeba vzácného a drahého. **Boží království je živé. Rostoucí. Dynamické. Neustále se rozvíjející.** Proto se podobá zasetému zrnu, nebo semínku hořčice. A ne třeba diamantu.

Boží království se totiž neukrývá v žádné mrtvé, byť vznešené tradici. V žádných starých tlustospisech, kterých si všichni váží, ale nikdo je už nečte. Neschovává se v žádných přepychových kostelech, ve kterých se však už dávno žádné bohoslužby nekonají. Není skryto v žádné slavné historii, která však má už pramalý dopad na životy současné generace. Život! Dynamicky se rozvíjející život! To je Boží království, které se zde na zemi stále rozvíjí a roste. Roste v nás samotných, v našich nitrech – od prvního okamžiku, kdy jsme slyšeli Boží slovo. Od chvíle, kdy jsme začali chodit do nedělní školy. Od okamžiku, kdy se s námi začali rodiče modlit. V momentě, kdy nám prarodiče převyprávěli některý ze známých biblických příběhů. Také od okamžiku, kdy jsme se sami ke Kristu přiznali: Buď veřejně před shromážděním, nebo doma ve svém pokojíku, stranou všech lidí. Od chvíle, kdy nám bylo jasné, že Ježíše Krista s jeho dary i výzvami musíme vzít vážně, nebo alespoň vážněji než doposud. Jistě, někdy duchovně skomíráme a usycháme. Ale do toho v nás víra zase vyraší, vzchopí se a přinese dosud nečekané plody.

Boží království roste nejen v nás, ale i mezi námi. V našich vzájemných vztazích, které jsou přece také plné dynamiky a života. Někdy spolu prožíváme chvíle klidu a Božího pokoje. Jindy se hádáme a přeme, třeba o správný výklad Písma, o Ježíše Krista, o Ducha svatého s jeho dary, o Boží prozřetelnost a lidskou svobodnou vůli, o to, co bude po smrti s námi a s lidstvem. Nebo třeba o to, jakým způsobem opravit farní budovy a které sborové aktivity podpořit především. A to je nakonec také dobře. Protože v tom vzájemném sporu a nesouhlasu se tu a tam s větší silou ozve Kristova láska, která nás přece drží pohromadě. Kristova láska, která úzce souvisí se vzájemným odpuštěním, a také s trpělivostí a ochotou hledat společnou cestu. I pro nás, křesťany, tu a tam platí, že *krize je šance*.

Nedávno jsem se skoro hodinu přel s jedním kolegou o význam Desatera v životě křesťanů. Já jsem ho nakonec nepřesvědčil. A on nepřesvědčil mě. A pak mi napsal do mejlu: *Díky, bratře, za dnešní broušení*. Ano, to je ono! Mohli jsme se jeden o druhého naostřit. Směli jsme tříbit a pilovat naše teologické názory na podkladu Písma. A naše bratrství v Kristu tím nijak neutrpělo, ba naopak.

A jen uvažte: Boží království mezi námi má dokonce takovou sílu, že se často prosadí i navzdory těžkostem. Právě uprostřed těch těžkostí. Někdo najednou potřebuje pomoci, potěšit, podepřít. A to nás aktivizuje. Tím víc a tím upřímněji se modlíme. Tím víc přemýšlíme, jak bychom mohli být užiteční. A díky tomu rosteme. Jeden tím, že nachází podporu u svých blízkých. A druhý tím, že toho prvního podporuje.

A věřím, že Boží království roste i skrytě ve společnosti kolem nás. Kdykoli se prosadí pravda na úkor lži. Kdykoli zvítězí spravedlnost nad bezprávím. Kdykoli se vzedne solidarita mezi lidmi. Copak to nejsou projevy Boží milosti, že jsou toho lidé tu a tam schopni? Když jsou lidé k sobě upřímní, otevření, ochotni si vzájemně pomáhat: Copak za tím nestojí náš Bůh se svou mocí a laskavostí?

II. Dále: Boží království je ve svém počátku **nenápadné, nepatrné, lidským okem téměř nepostřehnutelné.** Z prvního podobenství slyšíme:

- ***S královstvím Božím je to tak, jako když člověk vhodí semeno do země;***

A z druhého podobenství zaznívá:

- ***Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší, než všechna semena na zemi;***

Domnívám se, že té nepatrnosti a nenápadnosti začínáme zase rozumět, bratři a sestry. Alespoň v naší zemi nebo vůbec v Evropě. Zatímco třeba v Jižní Americe a Africe už to vypadá, že je čas akorát tak na žně, protože zrno už dozrálo a úroda je veliká... Zatímco ve východní Asii se zdá, že ze semínka hořčice už vyrostl veliký keř, ve kterém se i ptáci mohou schovat... U nás v Evropě, v naší zemi, jsme se obloukem dostali téměř na začátek. K tomu zrníčku obilí. K tomu semínku hořčice.

V našich končinách se křesťanství moc nedaří. Kostely zejí prázdnotou. Mnohé sbory jsou jen kousíček od zavření. A křesťanská víra je ve všeobecném opovržení u našich spoluobčanů. Přinejlepším je blahosklonně tolerována jako něco dějinně překonaného, vyčpělého, zastaralého a vlastně mrtvého.

Ale zkusme se dnes na tento stav podívat jinými brýlemi. Odhodme brýle beznaděje a frustrace. Přestaňme se litovat. Nasaďme si brýle, které úzce souvisí s dnešními výroky našeho Pána a Spasitele. Nasaďme si brýle naděje. Ano, Boží království může na svém začátku vypadat nepatrně. Semínko, které mnozí přehlédnou. Zrníčko, které je jedněm pro smích a druhí jím opovrhují. Ale ono vyroste! Ono zase vyroste! A bude z něj ještě veliká úroda! Přinese hojný užitek!

III. A teď: Kdo to způsobí? Kdo zařídí, aby Boží království vzrostlo? Kdo se přičiní, aby se Boží království dál rozvíjelo? Kdo se o to postará? Bůh sám? Nebo my, lidé? Nebo Bůh spolu s námi? Jistě, že růst Božího království garantuje především Bůh. Ale on si nás k tomu používá. Nepracuje úplně bez našeho přičinění, bez naší námahy, bez naší aktivity. Dobře. Tomu rozumíme. Ale kolik práce vykoná Bůh a kolik práce máme vykonat my? Je to třeba 80 ku 20? Nebo 50 na 50? Jedeme v tom půl na půl?

Bratři a sestry, to si žádá jednoduchý příklad ze života. Když se u oběda s vděčností modlíme za dary, které nám Bůh daroval, když mu děkujeme za to, že nás živí a sytí... Znamená to snad, že jsme celé dopoledne seděli u televize a jídlo nakonec spadlo z nebe? Obědvali jsme někdy pečené holuby, letící přímo do huby? Nebo jsme se potili u plotny, ještě předtím jsme nakupovali, a ještě předtím jsme vydělávali peníze na jídlo? Samozřejmě, že jsme toto všechno dělali. A stejně děkujeme Bohu, že nás sytí! A naopak: Když už jsme se tak nadřeli, abychom měli co do úst, proč si tu děkovnou modlitbu před jídlem neodpustíme? No, protože my věříme a víme, že bez Boha, bez jeho starosti a péče o nás, bychom žádné jídlo neměli. Že bez něj bychom vůbec nebyli.

A přesně tak je tomu i s ohledem na růst Božího království. S ohledem na zvěstování Božího slova, rozsévání křesťanské služby a lásky, vyučování ve víře, svědectví křesťanského života, starost a péči o chod sboru atd. Jeden moudrý křesťan kdysi řekl: ***Pracuj tak, jako by všechno záleželo na jen na tobě. A modli se tak, jako by všechno záleželo jen na Bohu.*** A to je, myslím, dobrá rada. Ty, křesťane, pracuj. Tolik, kolik dokážeš, uneseš, umíš, zvládneš. A zároveň věř, že Bůh bude jistě pracovat také. Víc než ty. Lépe než ty. Usilovněji než ty. Bez odboček, bez vytáček, bez kopanců, bez chyb. A navíc? Navíc tebe samého Bůh podpoří. Podepře tě a dodá ti odvahu, touhu a sílu pracovat na tom, aby Boží království mezi námi klíčilo, rostlo, vzkvétalo a vydávalo hojný užitek.

Ano, tím posledním garantem samozřejmě nejsme my, lidé. **Garantem růstu, garantem úspěchu Božího království je Bůh sám.** Je to jeho království, jak dokonce dvakrát pokorně přiznáváme v Modlitbě Páně. A proto se nakonec můžeme těšit z naděje, že Boží království je **nezastavitelné a neporazitelné.** Vždycky bude mít vůči sobě nějakou opozici. Vždycky narazí na nepřátelství, hněv, nenávisť, nebo jen na chladný nezájem a lhostejnost. Ale to celý proces růstu a zrání nezastaví. Jak říká Ježíš v tom prvním podobenství:

- ***Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. ²⁹ A když úroda dozraje, hned hospodář pošle srp, protože nastala žeň.***

Úroda bude. Žeň bude. A bude to slavná a veliká žeň! A z toho druhého podobenství slyšíme zase:

- ***když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejich stínu.***

Ze semínka hořčice vyroste pořádný keř. Někdy sice roste z našeho pohledu pomalu. Občas bychom byli rádi, kdyby ze zrníčka byla hned úroda. Přesto ale roste. A ti ptáci, kteří by se snad do toho semínka chtěli pustit dřív, než vyrostе, se jednou v jeho korunách schovají.

Zrnko roste podle Božího času, ne podle tvé časomíry, člověče. A to platí jak na celospolečenské rovině, v případě jednotlivých sborů a církví, tak samozřejmě i na úrovni jednotlivců. Boží království roste. A ty se modli a pracuj, aby rostlo. A buď přitom trpělivý.

IV. Bratři a sestry, a proč jsme dnes slyšeli ještě příběh o rozbouřeném moři a vystrašených učednících? No, protože to je učebnicový příklad růstu víry učedníků samotných. A tím také růstu Božího království. Učedníci zažijí první velikou krizi. Sáhne na ně smrt. A v té chvíli vyjde najevo, jak maličká je ještě jejich víra. Tváří v tvář ohrožení života se často ukáže, jak veliká a silná je naše víra. Nebo jak je malá a slabá. To se v dobách klidu, bezpečí a všeobecné pohody neukáže tak často. A učedníci zjistili, že jejich víra je zatím podobná jen semínku hořčice. Jejich duchovní život je v plenkách. Nakonec Ježíš jim to sám vmete do tváře:

- ***A řekl jim: "Proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?"***

Ale na druhou stranu učedníci na té lodi pochopili to nejdůležitější: Že se v časech krize mají obracet na Ježíše. Oni tak činí. Sice v hněvu, v rozčarování a formou výčitky:

- ***Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?***

Ale presto se na něj obracejí. Jsou to zkušeni rybáři, kteří prosí o pomoc syna tesařova. Jistě v něm tedy musejí vidět někoho většího než jen pouhého člověka. A když pak Ježíš zasáhne, když donutí sklapnout rozbouřené moře, když umlčí vítr, posune se víra jeho učedníků ještě dál. Oni se najednou bojí, protože pochopili, že jsou v Boží blízkosti. Že v Kristu je Bůh přímo přítomen. Jen to ještě nedokážou formulovat.

- ***Zdělili se velikou bázni a říkali jeden druhému: "Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?"***

Začínají otázkami. Za nějaký čas však přijdou i první odpovědi. Pak další pořádný hurikán v podobě Kristovy smrti na kříži. Ale s tím i obrovská a neutuchající radost ze vzkříšeného Pána, což jejich víru doslova katapultuje směrem dopředu. Nakonec se z těchto ustrašených malověrců stanou sloupy víry a příklady zbožnosti pro první křesťany, kteří z jejich úst už neuslyší výčitky proti Bohu, ani jen otázky. Ale odpovědi, svědectví, vyznání víry a pozvání k víře v Krista. Chce to jen trochu trpělivosti. Chce to jen trochu čekání, než z maličkého zrníčka nakonec bude veliká úroda.

A tak, bratři a sestry, Boží království je na počátku nenápadné a nepatrné. Ale roste nezastavitelně. A je neporazitelné. Garantem růstu a dobré sklizně je nakonec Bůh sám. Což nás nemá demotivovat, ale naopak aktivizovat. Vždyť co může být krásnějšího než práce, o které dopředu víme, že se podaří, že nevyjde vniveč? Co může být radostnějšího než úsilí a námaha, která je odsouzena k úspěchu?

Amen.

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, ať v nás i kolem nás roste tvé království. Odpusť nám, kdykoli tvé slovo v nás skomírá, kdykoli sami dusíme dílo tvého Ducha, kdykoli šlapeme po tvém dobrém díle. A podepři nás svým slovem i Duchem, abychom tobě byli stále k ruce, když se staráš o to, aby se tvá dobrá vláda šířila v našem světě. Amen.